

ΤΗ ΙΓ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου, Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Χρυσοστόμου.

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἵστῳ μεν Στίχ. δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τρία, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

„Ηχος α' Τῶν οὐρανίων

Τὸν Βαπτιστὴν ἐμιμήσω, συνωνυμήσας καλῶς, τὴν ἐγκρατεία Πάτερ, καὶ Ἡλίαν τὸν μέγαν, νηστείας καὶ ἀγνείας, ζήλω τρωθείς, ἀμφοτέρων Χρυσόστομε, βασιλικῆς τυραννίδος κατατολμῶν, ὃς ποιμὴν τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ.

Θεία ἐμπνεύσει τοῦ Λόγου, διαδραμῶν γραφικῶς, πᾶσαν τὴν γὴν ὁ φθόγγος, τῶν δογμάτων σου Πάτερ, ἐφώτισε τὸν κόσμον, ἀνοίξας ἡμῖν, τῆς μετανοίας τὴν εἰσόδον, τὴν τε πενήτων φροντίδα ἀνατυπῶν, καὶ Χριστοῦ τὸ Εὐαγγέλιον.

Τὸ καθαρὸν τῆς ψυχῆς σου, καὶ ἀκηλίδωτον φῶς, ἥλιακὰς ἀκτῖνας, καταλάμπει τῷ κόσμῳ, δογμάτων εὐσεβείας, Πάτερ σοφέ, Ἰωάννη Χρυσόστομε, καὶ τὴν ἀχλὺν ἐκδιώκει καὶ δαδουχεῖ, τὴν οἰκουμένην πρὸς εὐσέβειαν.

Δόξα... „Ηχος δ'

Γέγονας Χρυσόστομε, θεόπνευστον ὅργανον, δι' οὗ ἡμῖν τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐφώνησε, τὴ εὐσήμω, γὰρ βοή, διέδραμε τὰ πέρατα, ὁ φθόγγος τῆς διδασκαλίας σου, καὶ μιμητὴς γενόμενος τῶν Ἀποστόλων Ὅσιε, τὸν χῶρον κατέλαβες ἐκεῖνον, δὲν ἐπόθησας, Πρέσβευε τῷ Κυρίῳ, Παμμακάριστε, εἰρηνεῦσαι τὸν κόσμον, καὶ σῶσαι τάς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Τύσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἀναγκῶν ἡμῶν, Μῆτερ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἡ τεκοῦσα τὸν τῶν ὄλων Ποιητήν, ἵνα πάντες κράζωμέν σοί, Χαῖρε ἡ μόνη προστασία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

„Ηχος β' Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ

Σάλπιγξ χρυσοειδῆς, λαμπρῶς ἀναβοῶσα, τὰ θεία μεγαλεῖα, ἐδείχθης Ἰωάννη, εἰς τὰ τοῦ κόσμου πέρατα.

Στίχ. Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν

Νόμον ὡς Μωϋσῆς, ἐδέξω ἐκ Κυρίου, Χρυσόστομε τὸν κόσμον, σοφίζων καὶ φωτίζων, τοὶς θείοις σου διδάγμασιν.

Στίχ. Οἱ Ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσύνην καὶ οἱ ὄσιοί σου ἀγαλλιάσονται

Κῆρυξ ὡς ἀληθῶς, τῆς θείας βασιλείας, ἐγένου Χρυσολόγε, βιῶν, Μετανοεῖτε, βυθίζων τὴν ἀπόγνωσιν.

Δόξα... Ὁμοιον

Τριάδος τῆς σεπτῆς, τὴν μίαν μοναρχίαν, ἐδίδαξας πιστεύειν, Πατέρα Λόγον Πνεῦμα, Χρυσόστομε Πατὴρ ἡμῶν.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον ὅμοιον

Παρθένε τὸν ἐκ σοῦ, τεχθέντα Θεὸν Λόγον, δυσώπει Θεοτόκε, μετὰ τοῦ Χρυσολόγου, τοῦ σῶσαι τὰς

ψυχὰς ἡμῶν.

Νὺν ἀπολύεις. Τὸ Τρισάγιον, καὶ τὰ λοιπά.

**Ἀπολυτίκιον Ἡχος πλ. δ'
Αὐτόμελον**

Ἡ τοῦ στόματός σου καθάπερ πυρσὸς ἐκλάμψασα χάρις, τὴν οἰκουμένην ἐφώτισεν, ἀφιλαργυρίας τῷ κόσμῳ θησαυροὺς ἐναπέθετο, τὸ ὑψος ἡμῖν τῆς ταπεινοφροσύνης ὑπέδειξεν, Άλλὰ σοὶς λόγοις παιδεύων, Πάτερ Ἰωάννη Χρυσόστομε, πρέσβευε τῷ Λόγῳ Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ Ἀπόλυσις

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, Στιχολογοῦμεν τὴν Α' Στάσιν τοῦ Α' Καθίσματος τοῦ Ψαλτηρίου, Εἰς δὲ τό, Κύριε ἐκέκραξα, ίστῷμεν Στίχους ζ, καὶ ψάλλομεν Στίχηρὰ Προσόμοια γ' δευτεροῦντες αὐτά.

**Ὕχος δ'
Ως γενναῖον ἐν Μάρτυσιν**

Τὴν χρυσήλατον σάλπιγγα, τὸ θεόπνευστον ὄργανον, τῶν δογμάτων πέλαγος ἀνεξάντλητον, τῆς Ἑκκλησίας τὸ στήριγμα, τὸν νοῦν τὸν οὐράνιον, τῆς σοφίας τὸν βυθόν, τὸν κρατήρα τὸν πάγχρυσον, τὸν προχέοντα, ποταμοὺς διδαγμάτων μελιτρύτων, καὶ ἀρδεύοντα τὴν κτίσιν, μελωδικῶς ἀνυμνήσωμεν.

Τὸν ἀστέρα τὸν ἄδυτον, τὸν ἀκτίσι φωτίζοντα, διδαγμάτων ἅπασαν τὴν ὑφήλιον, τῆς μετανοίας τὸν κήρυκα, τὸν σπόγγον τὸν πάγχρυσον, τὸν ὑγρότητα δεινῆς, ἀπογνώσεως αἴροντα, καὶ δροσίζοντα, ἐκτακείσας καρδίας ἀμαρτίαις, Ἰωάννην ἐπαξίως, τὸν Χρυσολόγον τιμήσωμεν.

Οἱ ἐπίγειος Ἄγγελος, καὶ οὐράνιος ἄνθρωπος, χελιδὼν ἡ εὐλαλος καὶ πολύφωνος, τῶν ἀρετῶν τὸ θησαύρισμα, ἡ πέτρα ἡ ἄρρηκτος, τῶν πιστῶν ὑπογραμμός, τῶν Μαρτύρων ἐφάμιλλος, ίσοστάσιος, τῶν ἀγίων Ἅγγέλων, Αποστόλων, ὁ ὄμοτροπος ἐν ὑμνοῖς, μεγαλυνέσθω Χρυσόστομος.

Δόξα... Ἡχος πλ. β'

Οσιε τρισμάκαρ, ἀγιώτατε Πάτερ, ὁ ποιμὴν ὁ καλός, καὶ τοῦ Ἀρχιποίμενος Χριστοῦ Μαθητής, ὁ τιθεὶς τὴν ψυχὴν ὑπὲρ τῶν προβάτων, αὐτὸς καὶ νὺν πανεύφημε, Ἰωάννη Χρυσόστομε, αἴτησαι πρεσβείαις σου, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νύν... ὁ αὐτὸς Θεοτοκίον

Τὶς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τὶς μὴ ἀνυμνήσει σου, τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρός, ἐκλάμψας Υἱὸς μονογενῆς, ὁ αὐτὸς ἐκ σου τῆς ἀγνῆς προϊῆθεν, ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμάς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων ἀσυγχύτως γνωριζόμενος, Αὐτὸν ἱκέτευε, Σεμνὴ παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἴσοδος, Φῶς ιλαρόν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα

Μνήμη δικαίου μέτ' ἐγκωμίων, καὶ εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν αὐτοῦ. Μακάριος ἄνθρωπος, ὃς εὗρε σοφίαν, καὶ θνητὸς ὃς ὅιδε φρόνησιν. Κρεῖσσον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι, ἡ χρυσίου καὶ ἀργυρίου θησαυρούς. Τιμιωτέρα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν, πᾶν δὲ τίμιον οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστιν. Ἐκ γὰρ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ. Τοιγαροῦν ἀκούσατέ μου, ὃ τέκνα, σεμνὰ γὰρ ἐρῶ, καὶ μακάριος ἄνθρωπος, ὃς τὰς ἐμᾶς ὁδοὺς φυλάξει. Αἱ γὰρ ἔξοδοί μου, ἔξοδοι ζωῶς, καὶ ἐτοιμάζεται θέλησις παρὰ Κυρίου. Διὰ τοῦτο παρακαλῶ ὑμᾶς, καὶ προΐεμαι ἐμὴν φωνὴν υἱοὶς ἀνθρώπων. Ὁτι ἐγὼ ἡ Σοφία κατεσκεύασα βουλήν, καὶ γνῶσιν καὶ ἔννοιαν ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην. Ἐμὴ βουλὴ καὶ ἀσφάλεια, ἐμὴ φρόνησις, ἐμὴ δὲ Ἰσχύς. Ἐγὼ τοὺς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ, οἵ δὲ ἐμὲ ζητοῦντες εὐρήσουσι χάριν. Νοήσατε τοίνυν ἄκακοι πανουργίαν, οἵ δὲ ἀπαίδευτοι ἐνθεσθε καρδίαν. Εἰσακούσατέ μου καὶ πάλιν, σεμνὰ γὰρ ἐρῶ, καὶ ἀνοίγω ἀπὸ χειλέων ὄρθα. Ὁτι ἀλήθειαν μελετήσει ὁ λάρυγξ μου, ἐβδελυγμένα δὲ ἐναντίον ἐμοῦ χείλη ψευδῶ. Μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ

ρήματα τοῦ στόματός μου, οὐδὲν ἐν αὐτοῖς σκολιόν, οὐδὲ στραγγαλιῶδες. Πάντα εὐθέα ἐστὶ τοὶς νοοῦσι, καὶ ὥρθα τοὶς εὐρίσκουσι γνῶσιν. Διδάσκω γὰρ ὑμῖν ἀληθῆ, ἵνα γένηται ἐν Κυρίῳ ἡ ἐλπὶς ὑμῶν, καὶ πλησθήσεσθε πνεύματος.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα

Στόμα δικαίου ἀποστάζει σοφίαν, χείλη δὲ ἀνδρῶν ἐπίστανται χάριτας. Στόμα σοφῶν μελετᾶ σοφίαν, δικαιοσύνη δὲ ῥύεται αὐτοὺς ἐκ θανάτου. Τελευτήσαντος ἀνδρός δικαίου οὐκ ὅλυται ἐλπίς, νίος γὰρ δίκαιος γεννᾶται εἰς ζωήν, καὶ ἐν ἀγαθοῖς αὐτοῦ καρπὸν δικαιοσύνης τρυγήσει. Φῶς δικαίοις διαπαντός, καὶ παρὰ Κυρίου εὐρήσουσι χάριν καὶ δόξαν. Γλῶσσα σοφῶν καλὰ ἐπίσταται, καὶ ἐν καρδίᾳ αὐτῶν ἀναπαύσεται σοφία. Ἀγαπᾶ Κύριος ὁσίας καρδίας, δεκτὸί δὲ αὐτῷ πάντες ἀμωμοί ἐν ὄδῳ. Σοφίᾳ Κυρίου φωτιεῖ πρόσωπον συνετοῦ, φθάνει γὰρ τοὺς ἐπιθυμοῦντας αὐτήν, πρὸ τοῦ γνωσθῆναι, καὶ εὐχερῶς θεωρεῖται ὑπὸ τῶν ἀγαπῶντων αὐτήν. Ὁ ὄρθρίσας πρὸς αὐτήν οὐ κοπιάσει, καὶ ὁ ἀγρυπνήσας δι' αὐτήν, ταχέως ἀμέριμνος ἔσται. Ὄτι τοὺς ἀξίους αὐτῆς αὐτὴ περιέρχεται ζητοῦσα, καὶ ἐν ταῖς τρίβοις φαντάζεται αὐτοῖς εὐμενῶς. Σοφίας οὐ κατισχύσει ποτὲ κακία. Διὰ ταῦτα καὶ ἐραστὴς ἐγενόμην τοῦ κάλλους αὐτῆς καὶ ἐφίλησα ταύτην, καὶ ἔξεζήτησα ἐκ νεοτητός μου, καὶ ἔζήτησα νύμφην ἀγαγέσθαι ἐμαυτῷ. Ὄτι ὁ πάντων Δεσπότης ἡγάπησεν αὐτήν. Μύστις γὰρ ἐστὶ τῆς τοῦ Θεοῦ ἐπιστήμης, καὶ αἱρέτις τῶν ἔργων αὐτοῦ. Οἱ πόνοι αὐτῆς εἰσιν ἀρεταί, σωφροσύνην δὲ καὶ φρόνησιν αὕτη διδάσκει, δικαιοσύνην καὶ ἀνδρείαν, ὃν χρησιμώτερον οὐδὲν ἔστιν ἐν βίῳ ἀνθρώποις. Εἰ δὲ καὶ πολυπειρίαν ποθεῖ τίς, ὅιδε τὰ ἀρχαία καὶ τὰ μέλλοντα εἰκάζειν, ἐπίσταται στροφὰς λόγων, καὶ λύσεις αἰνιγμάτων, σημεῖα καὶ τέρατα προγινώσκει, καὶ ἐκβάσεις καιρῶν καὶ χρόνων, καὶ πᾶσι συμβουλὸς ἔστιν ἀγαθή. Ὄτι ἀθανασία ἔστιν ἐν αὐτῇ, καὶ εὑκλεια ἐν κοινωνίᾳ λόγῳ αὐτῆς. Διὰ τοῦτο ἐνέτυχον τῷ Κυρίῳ, καὶ ἐδεήθην αὐτοῦ, καὶ εἶπον ἔξ ὅλης μου τῆς καρδίας. Θεὲ Πατέρων, καὶ Κύριε τοῦ ἐλέους, ὁ ποιήσας τὰ πάντα ἐν λόγῳ σου, καὶ τὴ σοφία σου κατασκευάσας τὸν ἄνθρωπον, ἵνα δεσπόζῃ τῶν ὑπὸ σοῦ γενομένων κτισμάτων, καὶ διέπῃ τὸν κόσμον ἐν ὄσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ, δὸς μοὶ τὴν τῶν σῶν θρόνων πάρεδρον σοφίαν, καὶ μὴ ἀποδοκιμάσῃς ἐκ παίδων σου, ὅτι ἐγὼ δοῦλος σός, καὶ νίος τῆς παιδίσκης σου. Ἐξαπόστειλον αὐτὴν ἐξ ἀγίου κατοικητηρίου σου καὶ ἀπὸ θρόνου δόξης σου, ἵνα συμπαρούσα μοὶ διδάξῃ με, τὶ εὐάρεστόν ἐστι παρὰ σοί. Καὶ ὀδηγήσῃ με ἐν γνώσει, καὶ φυλάξῃ μὲ ἐν τῇ δόξῃ αὐτῆς. Λογισμοὶ γὰρ θνητῶν πάντες δειλοὶ καὶ ἐπισφαλεῖς αἱ ἐπίνοιαι αὐτῶν.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα

Ἐγκωμιαζομένου δικαίου, εὐφρανθήσονται λαοί, ἀθανασία γὰρ ἐστιν ἡ μνήμη αὐτοῦ, ὅτι καὶ παρὰ Θεῷ γινώσκεται, καὶ παρὰ ἀνθρώποις, καὶ ἀρεστὴ Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ. Ἐπιθυμήσατε τοιγαροῦν, ὃ ἄνδρες, σοφίαν, καὶ ποθήσατε, καὶ παιδευθήσεσθε. Ἀρχὴ γὰρ αὐτῆς ἀγάπη, καὶ τήρησις νόμων. Τιμήσατε σοφίαν, ἵνα εἰς τὸν αἰῶνα βασιλεύσητε. Ἀπαγγελῶ ὑμῖν, καὶ οὐ κρύψω ἀφ' ὑμῶν μυστήρια Θεοῦ. Ὄτι αὐτὸς καὶ τῆς σοφίας ὁδηγὸς ἐστι, καὶ τῶν σοφῶν διορθωτής, καὶ ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ πᾶσα φρόνησις, καὶ ἐργασιῶν ἐπιστήμη. Η πάντων τεχνῆς ἐδίδαξε με σοφία, ἔστι γὰρ ἐν αὐτῇ πνεῦμα νοερόν, ἄγιον, ἀπαύγασμα φωτὸς ἀϊδίου, καὶ εἴκων τῆς ἀγαθότητος τοῦ Θεοῦ. Αὕτη φίλος Θεοῦ καὶ Προφήτας κατασκευάζει. Εὐπρεπεστέρα δὲ ἐστιν ἥλιον, καὶ ὑπὲρ πᾶσαν ἀστέρων θέσιν, φωτὶ συγκρινομένη, εὐρίσκεται προτέρα. Αὕτη τοὺς θεραπεύσαντας αὐτὴν ἐκ πόνων ἐρρύσατο, καὶ ὠδήγησεν ἐν τρίβοις εὐθείαις. Ἐδωκεν αὐτοῖς γνῶσιν ἀγίαν, καὶ διεφύλαξεν αὐτοὺς ἀπὸ ἐνεδρευόντων, καὶ ἀγῶνα Ἰσχυρὸν ἐβράβευσεν αὐτοῖς, ἵνα γνῶσι πάντες, ὅτι δυνατωτέρα παντὸς ἐστιν ἡ εὐσέβεια, καὶ οὐ μὴ κατισχύσῃ ποτὲ κακία σοφίας, οὐδὲ μὴ παρελεύσεται πονηρούς ἐλέγχουσα ἡ δίκη. Εἶπον γὰρ ἐν ἑαυτοῖς, λογισάμενοι οὐκ ὄρθως. Καταδυναστεύσωμεν τὸν δίκαιον, μὴ φεισώμεθα τῆς ὄσιότητος αὐτοῦ, μηδὲ ἐντραπῶμεν πολιὰς πρεσβύτου πολυχρονίους, ἔστω δὲ ἡμῶν ἡ Ἰσχὺς νόμος. Καὶ ἐνεδρεύσωμεν τὸν δίκαιον, ὅτι δύσχρηστος ἡμῖν ἐστι, καὶ ἐναντιοῦται τοῖς ἔργοις ἡμῶν καὶ ἐπιφημίζει ἡμῖν ἀμαρτήματα παιδείας ἡμῶν. Ἐπαγγέλλεται γνῶσιν ἔχειν Θεοῦ, καὶ παίδα Κυρίου ἑαυτὸν ὄνομάζει. Ἐγένετο ἡμῖν εἰς ἔλεγχον ἐννοιῶν ἡμῶν. Βαρὺς ἐστιν ἡμῖν καὶ βλεπόμενος, ὅτι ἀνόμοιος τοὶς ἄλλοις ὁ βίος αὐτοῦ, καὶ ἔξηλλαγμέναι αἱ τρίβοι αὐτοῦ. Εἰς κίβδηλον ἐλογίσθημεν αὐτῷ, καὶ ἀπέχεται τῶν ὁδῶν ἡμῶν, ὡς ἀπὸ ἀκαθαρσιῶν, καὶ μακαρίζει ἔσχατα δικαίων, ἴδωμεν οὖν εἴς οἱ λόγοι αὐτοῦ ἀληθεῖς, καὶ πειράσωμεν τὰ ἐν ἐκβάσει αὐτοῦ. Ὅτι βρεῖ καὶ βασάνω ἐτάσωμεν αὐτόν, ἵνα γνῶμεν τὴν ἐπιείκειαν αὐτοῦ, καὶ δοκιμάσωμεν τὴν ἀνεξικακίαν αὐτοῦ. Θανάτῳ ἀσχήμονι καταδικάσωμεν αὐτόν, ἔσται γὰρ αὐτοῦ ἐπισκοπὴ ἐκ λόγων αὐτοῦ. Ταῦτα ἐλογίσαντο, καὶ ἐπλανήθησαν, ἀπετύφλωσε γὰρ αὐτοὺς ἡ κακία αὐτῶν. Καὶ οὐκ ἔγνωσαν μυστήρια Θεοῦ, οὐδὲ ἔκριναν, ὅτι σὺ εἴς Θεὸς μόνος, ὁ ζωῆς ἔχων καὶ θανάτου ἔξουσίαν, καὶ σώζων ἐν καιρῷ θλίψεως καὶ ῥύμενος ἐκ παντὸς κακοῦ, ὁ οἰκτίρμων καὶ ἐλεήμων, καὶ διδοὺς τοὶς Όσίοις σου χάριν, καὶ τῷ σῷ βραχίονι τοὶς ὑπερηφάνοις ἀντιτασσόμενος.

Εἰς τὴν Λιτήν, Στιχηρὰ ἴδιόμελα.

Ὕχος α' Ἀνατολίου

Φωστὴρ Ἰωάννη, στόμα χρυσεμφανές, ἐγκαλλώπισμα τῶν θεουργῶν ἀρετῶν, καὶ ἐνδιαίτημα Γραφῶν μυσταρχικῶν, σὺ τοῦ παναχράντου Ἅγιου Πνεύματος, ἀκήρατος θησαυρός ἐχρημάτισας, ὅθεν ἐπεύφρανας πᾶσαν Ἐκκλησίαν, σωτηριώδει σου λόγῳ ὑπαρκτικῶν, Παρρησίαν οὖν εὐράμενος πρὸς τὸν Θεόν, ἐν τῇ ἀπολαύσει τῆς ἄνω κληρουχίας, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, Πάτερ ἀγιώτατε.

Ο αὐτὸς

Ἐξεχύθη ἡ χάρις ἐν χείλεσί σου, Ὄσιε Πάτερ, Ἰωάννη Χρυσόστομε, διὰ τοῦτο ἔχρισέ σε ὁ Θεός, Ἀρχιερέα τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, ποιμαίνειν τὸ ποίμνιον αὐτού, ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ, Διὸ περιζωσάμενος τὴν ρόμφαιαν τοῦ δυνατοῦ, διέκοψας τὰς γλωσσαλγίας τῶν αἱρέσεων, καὶ νὺν μὴ παύση πρεσβεύων, εἰρηνεῦσαι τὸν κόσμον, καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὕχος β' Τοῦ Στουδίου

Σὲ τὸν μέγαν Ἀρχιερέα καὶ Ποιμένα, τὸν ἄκακον καὶ ὄσιον, τῆς μετανοίας τὸν κήρυκα, τὸ χρυσίπνοον στόμα τῆς χάριτος, ἀνευφημοῦντες πόθῳ δεόμεθα, Μετάδος ἡμῖν τῶν πρεσβειῶν σου Πάτερ, εἰς ἀντάμειψιν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ο αὐτὸς

Γεωργίου Νικομηδείας

Χρυσέοις λόγοις σου ἡ Ἐκκλησία, ὃς κόσμῳ χρυσῷ περικοσμηθεῖσα, Ἰωάννη Χρυσόστομε, νυμφικῶς χαίρουσα βοᾷ σοί, κεκόρεσμαι ἐκ σῶν χρυσοβρύτων ναμάτων, καταγλαϊσθεῖσα χρυσοφαέσι καὶ μελιχρύσοις πόμασιν, ἐκ πράξεως γὰρ εἰς θεωρίαν ἀνάγομαι, διὰ τῶν πραέων σου παραινέσεων, καὶ πρὸς Χριστὸν τὸν νοητὸν νυμφίον ἐνοῦμαι, συμβασιλεύουσα αὐτῷ, Διὸ καὶ ἡμεῖς συναθροισθέντες ἐν τῇ μνήμῃ σου κράζομεν, Μὴ ἀποκάμης δεόμενος, ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ο αὐτὸς

Εἴληφας Ιεράρχα, τὴν ἀνωτάτῳ φιλοσοφίαν, καὶ ἔξω κόσμου ἐγένου, ζῶν ὑπὲρ τὰ ὄρώμενα, καὶ ἔσποτρον ἀκηλίδωτον Θεοῦ σαφῶς ἀνεδείχθης, καὶ ὃν ἀεὶ ἡνωμένος φωτί, φῶς προσελάμβανες, καὶ τρανότερον τοῦ μακαρίου ἔτυχες τέλους, Πρέσβευε Χρυσόστομε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὕχος δ'

Τήμασι χρυσαυγεστάτοις, τὰ πέρατα σαφῶς κατήρδευσας, χρυσόρρυτον ἔχων τὴν τε ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα πανόλβιε, καὶ πάντα διαχρυσώσας τοὺς λόγοις σου, χρυσουργὲ τῶν δογμάτων σου, καὶ βίβλους συγγραψάμενος χρυσογραφικάς, ἀνέπτης εἰς οὐρανούς, Διὸ βιώμέν σοί, Χρυσορρόα καὶ Χρυσόστομε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξα... Ὅχος ὁ αὐτὸς

Γερμανοῦ

Ἐπρεπε τὴ βασιλίδι τῶν πόλεων, Ἰωάννην αὐχεῖν Ἀρχιερέα, ὥσπερ τινὰ κόσμον βασιλικόν, καὶ χρυσήλατον σάλπιγα, πάντα περιτχοῦνταν τὰ πέρατα, τὰ σωτήρια δόγματα, καὶ πάντας συναγείρουσαν, πρὸς συνασπισμὸν ἀσμάτων θεοπρεπῶν, πρὸς δὲν βιόσωμεν, Χρυσολόγε καὶ Χρυσόστομε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Σὲ τεῖχος κεκτήμεθα, Θεοτόκε ἄχραντε, καὶ εῦδιον λιμένα καὶ ὄχυρωμα, διὸ δεόμεθα, οἱ ἐν βίῳ χειμαζόμενοι, Κυβέρνησον καὶ διάσωσον ἡμᾶς.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ὕχος πλ. α'

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς

Χαίροις τὸ χρυσαυγὲς καὶ τερπνόν, τῆς Ἐκκλησίας τὸ θεόπνευστον ὅργανον, ἡ γλῶσσα ἡ φιλανθρώπως, τῆς μετανοίας ἡμῖν, τοὺς ποικίλους τρόπους ὑπογράφουσα, ὁ νοὺς ὁ χρυσίμορφος, χελιδῶν ἡ χρυσόστομος, περιστερά τε, ψαλμικῶς τὰ μετάφρενα, χρυσαυγίζουσα, ἀρετῶν ἐν χλωρότητι, ῥεῖθρον χρυσοειδέστατον, προχέον τὰ νάματα, στόμα τὸ θεῖον καὶ θείας, φιλανθρωπίας ἐχέγγυον, Χριστὸν καταπέμψαι, ταὶς ψυχαὶς ἡμῶν δυσώπει, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν

Χαίροις τῶν ὄρφανῶν ὁ Πατήρ, ἀδικουμένων ὁξυτάτη βοήθεια, πενήτων ἡ χορηγία, ἡ τῶν πεινώντων τροφή, τῶν ἀμαρτανόντων ἡ διόρθωσις, ψυχῶν εὐστοχώτατος, ἰατρός καὶ σεμνότατος, θεολογίας, ὑψηλῆς ἡ ἀκρίβεια, ἡ σαφήνεια, τῶν Γραφῶν τῶν τοῦ Πνεύματος, νόμος ὁ πρακτικώτατος, κανὸν ὁ εὐθύτατος, ἡ θεωρία καὶ πρᾶξις, αἱ τῆς σοφίας ἀκρότητες, Χριστὸν καταπέμψαι, ταὶς ψυχαὶς ἡμῶν δυσώπει, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Στόμα δικαίου μελετήσει σοφίαν.

Οἶκον τῶν ἱερῶν ἀρετῶν, ἱερωμένον σεαυτὸν ἀπετέλεσας, ἐν σοὶ γὰρ τὴν κατοικίαν, ὃς ἐν ἀγίῳ ναῷ, καὶ καθαρωτάτῳ Πάτερ ἔθεντο, σοφῶς κυβερνήσας γάρ, τὰς αἰσθήσεις τοῦ σώματος, ὃς ἐν ἀσύλῳ, θησαυρῷ διετήρησας, τὴν διάνοιαν, τῶν παθῶν καθαρεύουσαν, ὅθεν θεοειδέστατος, Παμμάκαρ γενόμενος, τῆς Ἐκκλησίας προέστης, ἱεραρχία κοσμούμενος, Χριστὸν ἰκετεύων, τὸν παρέχοντα τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα... Ἡχος πλ. β'

Σάλπιγξ χρυσόφωνος ἀνεδείχθης, Χρυσορρῆμον Χρυσόστομε, χρυσουργῶν τὰς καρδίας τῶν πιστῶν, τοὶς χρυσεπόνοις σου διδάγμασι, προφητικῶς γὰρ ἐξῆλθεν ὁ φθογγὸς τῶν δογμάτων σου, Ὅσιε Πάτερ, καὶ κόσμου παντὸς τὰ πέρατα ἐφώτισας.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

὾ ο ποιητὴς καὶ λυτρωτὴς μου Πάναγνε, Χριστὸς ὁ Κύριος, ἐκ τῆς σῆς νηδύος προελθῶν, ἐμὲ ἐνδυσάμενος, τῆς πρώην κατάρας, τὸν Ἄδαμ ἡλευθέρωσε, διὸ σοὶ Πάναγνε, ὡς τοῦ Θεοῦ Μητρί τε, καὶ Παρθένῳ ἀληθῶς, βιώμεν ἀσιγήτως, τὸ Χαῖρε τοῦ Ἀγγέλου, χαῖρε Δέσποινα, προστασία καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον Ἡχος πλ. δ'

Αὐτόμελον

Ὕ τοῦ στόματός σου καθάπερ πυρσὸς ἐκλάμψασα χάρις, τὴν οἰκουμένην ἐφώτισεν, ἀφιλαργυρίας τῷ κόσμῳ θησαυροὺς ἐναπέθετο, τὸ ὑψος ἡμῖν τῆς ταπεινοφροσύνης ὑπέδειξεν, Ἀλλὰ σοὶς λόγοις παιδεύων, Πάτερ Ἰωάννη Χρυσόστομε, πρέσβευε τῷ Λόγῳ Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Ὕ δι' ἡμᾶς γεννηθεὶς ἐκ Παρθένου, καὶ σταύρωσιν ὑπομεῖνας ἀγαθέ, ὁ θανάτῳ τὸν θάνατον σκυλεύσας, καὶ ἔγερσιν δείξας ὡς Θεός, μὴ παρίδης οὓς ἔπλασας τῇ χειρὶ σου, δεῖξον τὴν φιλανθρωπίαν σου Ἐλεῆμον, δέξαι τὴν τεκούσάν σε Θεοτόκον, πρεσβεύουσαν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ σῶσον Σωτὴρ ἡμῶν, λαὸν ἀπεγνωσμένον.

EIS TON OROPRON

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα

Ἡχος πλ. δ'

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Τὴν σοφίαν ἐξ ὕψους καταμαθῶν, καὶ τὴν χάριν τῶν λόγων παρὰ Θεοῦ, τοὶς πάσιν ἐξέλαμψας, ὡς χρυσὸς ἐν καμίνῳ, καὶ τὴν Αγίαν Τριάδα, Μονάδα ἐκήρυξας, τὴν φιλάργυρον πλάνην, τοξεύσας τοὶς λόγοις σου, διὸν καὶ πρὸς ζῆλον, Βασιλίδα ἐλέγξας, ἀδίκως τῆς ποίμνης σου, ἀπελάθης μακάριε, Ἰωάννη Χρυσόστομε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἀφεσιν δωρήσασθαι, τοὶς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Τὸ αὐτὸ

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τὴν ψυχήν μου Παρθένε τὴν ταπεινήν, τὴν ἐν ζάλῃ τοῦ βίου τῶν πειρασμῶν, νὺν ὡς ἀκυβέρνητον, ποντούμενην τῷ κλύδωνι, ἀμαρτιῶν τε φόρτω, φανεῖσαν ὑπέραντλον, καὶ εἰς πυθμένα Ἄδου, πεσεῖν

κινδυνεύουσαν, φθάσον Θεοτόκε, τὴ θερμή σου πρεσβεία, καὶ σῶσον παρέχουσα, σὸν λιμένα τὸν εὔδιον, ἵνα πίστει κραυγάζω σοί, Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων δούναί μοὶ τὴν ἄφεσιν, σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ ἀνάξιος δούλος σου.

Μετὰ τὴν β^ῃ Στιχολογίαν

Κάθισμα

Ὕχος γ' Θείας πίστεως

Σκεῦος ἔνθεον τῆς Ἑκκλησίας, πλοῦτος ἄσυλος τῆς εὐσεβείας, ἀνεδείχθης Ἱεράρχα Χρυσόστομε, ἐν ἀπαθεῖᾳ φαιδρύνας τὸν βίον σου, τοὶς δεομένοις ἐπαντλήσας τὸν ἔλεον, Πάτερ Ὁσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρίσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα... Ὅχος πλ. α' Τὸν συνάναρχον Λόγον

Τὸν λειμῶνα τῶν λόγων τῶν θεοπνεύστων Γραφῶν, τὸν ἡμᾶς Ὄδηγοῦντα πρὸς τὴν μετάνοιαν, τὸν τοὺς ποικίλους πειρασμοὺς ὑπομείναντα, τὸν Χρυσόστομον πιστοί, ὡς διδαχθέντες ὑπ' αὐτοῦ, Τιμήσωμεν κατὰ χρέος, πρεσβεύει γὰρ τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τὸ ἔξαίσιον θαῦμα τὸ τῆς συλλήψεως, καὶ ὁ ἀφραστος τρόπος ὁ τῆς κυήσεως, ἐν σοὶ ἐγνώρισται, Ἀγνὴ Αειπάρθενε, καταπλήττει μου τὸν νοῦν, καὶ ἐξιστὰ τὸν λογισμόν, ἡ δόξα σου Θεοτόκε, τοὶς πάσιν ἐφαπλουμένη, πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον

Κάθισμα

Ὕχος δ' Ἐπεφάνης σήμερον

Τοὶς χρυσέοις λόγοις σου, ἡ Ἑκκλησία, ἀρδομένη ἀπαντας, ποτίζει νάματα χρυσᾶ, καὶ ιατρεύει νοσήματα, τῶν σὲ ὑμνούντων, παμμάκαρ Χρυσόστομε.

Δόξα... Ὅχος πλ. α' Τὸν συνάναρχον Λόγον

Οὕτε ἔχθρα συνόδου οὖσα παράνομος, οὕτε μῖσος Αὐγούστης οὖσης παράφρονος, τὰς ἀρετὰς τὰς ἐν σοὶ Πάτερ κατέσβεσαν, ἀλλ' ὡς χρυσὸς ἐν τῷ πυρί, δοκιμασθείς τῶν πειρασμῶν, καθικετεύεις ἀπαύστως, τὴν Παναγίαν Τριάδα, ὑπὲρ ἦς ἡγωνίσω ζέων τῷ πνεύματι.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τὴν ταχείαν σου σκέπην καὶ τὴν ἀντίληψιν, καὶ τὸ ἔλεος δεῖξον ἐπὶ τὸν δούλον σου, καὶ τὰ κύματα Ἀγνὴ καταπράγνον, τῶν ματαίων λογισμῶν, καὶ τὴν πεσούσάν μου ψυχήν, ἀνάστησον Θεοτόκε, οἶδα γὰρ οἶδα Παρθένε, ὡς πάντα ὅσα βούλει καὶ δύνασαι.

Τὸ α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' Ὅχου.

Ἀντίφωνον Α'

- Ἐκ νεότητός μου πολλὰ πολεμεῖ μὲ πάθη, ἀλλ' αὐτὸς ἀντιλαβοῦ, καὶ σῶσον Σωτήρ μου.
- Οἱ μισοῦντες Σιών, αἰσχύνθητε ἀπὸ τοῦ Κυρίου, ὡς χόρτος γάρ, πυρὶ ἔσεσθε ἀπεξηραμμένοι.

Δόξα...

Ἄγιο Πνεύματι, πᾶσα ψυχὴ ζωοῦται, καὶ καθάρσει ὑψοῦται λαμπρύνεται, τὴ τριαδικὴ Μονάδι ιεροκρυφίως.

Καὶ νῦν...

Ἄγιο Πνεύματι, ἀναβλύζει τὰ τῆς χάριτος ρέιθρα, ἀρδεύοντα, ἀπασαν τὴν κτίσιν πρὸς ζωογονίαν.

Προκείμενον Ὅχος δ'

Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν, καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν.

Στίχ. Άκούσατε ταῦτα πάντα τὰ ἔθνη.

Πᾶσα πνοή.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην.

Εἶπεν ὁ Κύριος, ὁ μὴ εἰσερχόμενος διὰ τῆς θύρας...

ΟΝ'

Ὕχος β' Δόξα...

Σήμερον σκιρτῶσιν ἐν πνεύματι, Ἀρχιερέων δῆμοι, σὺν ἡμῖν τιμώντες σου τὴν μνήμην λεράρχα,
Χρυσόστομε Ὅσιε, φωστὴρ τῆς Ἐκκλησίας.

Καὶ νῦν... Ταὶς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός...

Καὶ τὸ ἰδιόμελον Ὕχος πλ. β'

Ἐξεχύθη ἡ χάρις ἐν χείλεσί σου, Ὅσιε Πάτερ, καὶ γέγονας Ποιμὴν τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας,
διδάσκων τὰ λογικὰ πρόβατα, πιστεύειν εἰς Τριάδα ὁμοούσιον, ἐν μιᾷ θεότητι.

Οἱ Κανόνες ὁ τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν Είρμῶν, εἰς ζ', καὶ τοῦ Ἄγίου εἰς η'.

Ωδὴ α' Ὕχος πλ. δ'

Ο Είρμος

«Ὑγρὰν διοδεύσας ώσεὶ ἔηράν, καὶ τὴν Αἴγυπτίαν, μοχθηρίαν διαφυγῶν, ὁ Ἰσραηλίτης ἀνεβόα, Τῷ
λυτρωτὴ καὶ Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν».

Πολλοὶς συνεχόμενος πειρασμοίς, πρὸς σὲ καταφεύγω, σωτηρίαν ἐπιζητῶν, ὃ Μῆτερ τοῦ Λόγου καὶ
Παρθένε, τῶν δυσχερῶν καὶ δεινῶν μὲ διάσωσον.

Παθῶν μὲ ταράττουσι προσβολαί, πολλῆς ἀθυμίας, ἐμπιπλώσαι μου τὴν ψυχήν, εἰρήνευσον Κόρη τὴ
γαλήνη, τὴ τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου πανάμωμε.

Σωτήρα τεκούσάν σε καὶ Θεόν, δυσωπῶ Παρθένε, λυτρωθήναί με τῶν δεινῶν, σοὶ γὰρ νῦν προσφεύγων
ἀνατείνω, καὶ τὴν ψυχήν καὶ τὴν διάνοιαν.

Νοσοῦντα τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχήν, ἐπισκοπῆς θείας, καὶ προνοίας τῆς παρὰ σοῦ, ἀξίωσον μόνη
Θεομῆτορ, ὡς ἀγαθὴ ἀγαθοῦ τε λοχεύτρια.

Ἐν θλίψει μὲ ὄντα καὶ συμφορά, ἐπισκοπῆς θείας, καὶ προνοίας μόνη Ἀγνή, ἀξίωσον ὅπως σὲ δοξάζω,
τὴν θεοδόξαστον καὶ ύπεράμωμον.

Ο Κανὼν τοῦ Ἄγιου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τοῦ Πνεύματος μέλπω σὲ τὸ χρυσοῦν στόμα.

Θεοφάνους.

Ωδὴ α' Ὕχος πλ. δ'

«Ἄρματηλάτην Φαραω ἐβύθισε, τερατουργοῦσα ποτέ, Μωσαϊκὴ ράβδος, σταυροτύπως πλήξασα, καὶ
διελοῦσα θάλασσαν, Ἰσραὴλ δὲ φυγάδα, πεζὸν ὁδίτην διέσωσεν, ἄσμα τῷ Θεῷ ἀναμέλποντα».

Τῆς μετανοίας γεγονῶς θερμότατος, κῆρυξ Χρυσόστομε, μετανοεῖν Πάτερ, τῷ Θεῷ μὲ πρέσβευε, ἐξ
ὅλης τῆς καρδίας μου, καὶ τῶν πάλαι πταισμάτων, θεραπευθῆναι τὰ τραύματα, τῇ σὴ συμπαθεῖα

δυσώπησον.

“Ολην τὴν αἴγλην τοῦ Ἅγιου Πνεύματος, Πάτερ δεξάμενος, ὀλολαμπής ὥφθης, στῦλος προηγούμενος, τῆς Ἐκκλησίας, Ὄσιε, φωτεινή τε νεφέλη, παμάκαρ ἐπισκιάζουσα, τὰ τῶν Ὁρθοδόξων συστὶ ματα.

‘Υπὸ Χριστοῦ προχειρισθεὶς Διδάσκαλος, θεία διδάγματα, χρυσοειδῆ γλώσση, γνώμῃ τε θεόφρονι, πλουσίως σὺ ἐπίγασας, τοῦ Θεοῦ ποταμὸς γάρ, ὑδάτων πλήρης τοῦ Πνεύματος, ὥφθης θεοφάντορ Χρυσόστομε.

Θεοτοκίον

Πεποικιλμένη ποικιλία χάριτος, θεοχαρίτωτε, τὸν Πατρὸς Λόγον, σάρκα χρηματίσαντα, δι' εὐσπλαγχνίαν ἄφατον, ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον, εὐλογημένη γεγέννηκας, μείνασα Παρθένος ἀμόλυντος.

Καταβασία

Ἀνοίξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται Πνεύματος, καὶ λόγον ἐρεύξομαι τὴν Βασιλίδι Μητρί, καὶ ὁφθήσομαι, φαιδρώς πανηγυρίζων, καὶ ἄσω γηθόμενος, ταύτης τὰ θαύματα.

Τῆς Θεοτόκου

‘Ωδὴ γ' Ο Εἰρμὸς

«Οὐρανίας ἀψιδος, ὄροφουργὲ Κύριε, καὶ τῆς Ἐκκλησίας δομῆτορ, σὺ μὲ στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τὴ σῆ, τῶν ἐφετῶν ἡ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε».

Προστασίαν καὶ σκέπην, ζωῆς ἐμῆς τίθημι, σὲ Θεογεννῆτορ Παρθένε, σὺ μὲ κυβέρνησον, πρὸς τὸν λιμένα σου, τῶν ἀγαθῶν ἡ αἰτία, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνη Πανύμνητε.

Ἴκετεύω Παρθένε, τὸν ψυχικὸν τάραχον, καὶ τῆς ἀθυμίας τὴν ζάλην, διασκεδάσαι μου, σὺ γὰρ Θεόνυμφε, τὸν ἀρχηγὸν τῆς γαλήνης, τὸν Χριστὸν ἐκύησας, μόνη Πανάχραντε.

Εὐεργέτην τεκοῦσα, τὸν τῶν καλῶν αἴτιον, τῆς εὐεργεσίας τὸν πλοῦτον, πάσιν ἀνάβλυσον, πάντα γὰρ δύνασαι, ὡς δυνατὸν ἐν ἴσχυΐ, τὸν Χριστὸν κυήσασα, Θεομακάριστε.

Χαλεπαὶς ἀρρωστίαις, καὶ νοσεροὶς πάθεσιν, ἔξεταζομένω Παρθένε, σὺ μοὶ βοήθησον, τῶν ἰαμάτων γάρ, ἀνελλιπῆ σὲ γινώσκω, θησαυρὸν πανάμωμε, καὶ ἀδαπάνητον.

Τοῦ Ἅγιου Ο στερεώσας κατ' ἀρχὰς

Νοῦν σὺ Χριστοῦ πεπλουτηκῶς, σὴ καθαρὰ πολιτεία, τῆς ἀνθρώπων σωτηρίας ἐγένου, συνεργὸς ὑφηγητής, δημηγόρος Χρυσάστομε, διδασκαλίας βρύων, σωτηριώδεις θεόπνευστε.

Ἐκ τῶν ἀσύλων θησαυρῶν, τοῦ Πνεύματος σὺ πλουτήσας, ἐκ πηγῶν τοῦ σωτηρίου ἀντλήσας, τὴν ἀέναον πηγήν, τῶν διδαγμάτων ἥρδευσας, τῆς Ἐκκλησίας ἄπαν, Ὄσιε Πάτερ τὸ προσωπον.

‘Υλομανούσας τῶν ψυχῶν, Χρυσόστομε τὰς ἀρούρας, τὴν πανσόφω γεωργία τῶν λόγων, ἔξεκάθηρας σαφῶς, καὶ καρποφόρους ἔδειξας, τοὶς οὐρανίοις ὅμβροις, ταύτας ἐπάρδων Θεόληπτε.

Θεοτοκίον

Μῶμος ἐν σοὶ καὶ μολυσμός, οὐκ ἔστιν ὅλως Παρθένε, ἐνδιαίτημα δὲ μᾶλλον ἐφάνης, οὐρανίων ἀρετῶν, ἐν σοὶ γὰρ κατεσκήνωσε, τῶν ἀρετῶν ἡ πᾶσα, ἀγιωσυνη Πανάμωμε.

Καταβασία

Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ώς ζώσα καὶ ἀφθονος πηγή, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικὸν στερέωσον, καὶ ἐν τῇ θείᾳ δόξῃ σου, στεφάνων δόξης ἀξίωσον.

Καθισμα ᾧ Ήχος πλ. δ' Τὴν Σοφίαν καὶ Λογον

Τῆς ἀρρήτου σοφίας θεοπτικῶς, ἔξαντλήσας τὸν πλοῦτον τὸν γνωστικόν, πάσιν ἐθησαύρισας,

όρθιοδοξίας τὰ νάματα, τῶν μὲν πιστῶν καρδίας, ἐνθέως εὐφραίνοντα, τῶν δὲ ἀπίστων ἀξίως, βυθίζοντα δόγματα, δῆθεν δι' ἀμφοτέρων, εὐσεβείας ἰδρῶσιν, ἐδείχθης ἀήττητος, τῆς Τριάδος ὑπέρμαχος, Ἰωάννη Χρυσόστομε, πρέσβευτε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοὶς ἔορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δοξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τὸν φλογμὸν τῆς γεέννης καὶ ἐμπρησμόν, τὸν κλαυθμὸν τὸν ἐν ταύτῃ καὶ ὁδυρμόν, τὸν ἐλεεινότατον, χωρισμὸν καὶ πικρότατον, τοῦ τῶν Ἀγίων κλήρου, καὶ τῆς ὄμηγύρεως, ἐνθυμουμένη φρίξον, ψυχή μου καὶ στέναξον, καὶ τὰ γραμματεία, τῶν μυρίων χρεῶν σου, ἀπαλεῖψαι ἐπείχθητι, κατανύξεως δάκρυσι, συνεργὸν ἀκαταίσχυντον, ἔχουσα τὴν μόνην Ἀγνήν, δι' ἣς πταισμάτων δίδοται ἡ ἄφεσις, τοὶς αὐτὴν Θεοτόκον, ὄρθιοδόξως δοξάζουσι.

Τῆς Θεοτόκου

Ωδὴ δ' Ο Εἰρμὸς

«Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τὸ μυστήριον, κατενόησα τὰ ἔργα σου, καὶ ἐδόξασά σου τὴν Θεότητα».

Τῶν παθῶν μου τὸν τάραχον, ἡ τὸν κυβερνήτην τεκοῦσα Κύριον, καὶ τὸν κλύδωνα κατεύνασον, τῶν ἐμῶν πταισμάτων Θεονύμφευτε.

Εὐσπλαγχνίας τὴν ἄβυσσον, ἐπικαλουμένω τῆς σῆς παράσχου μοί, ἡ τὸν εὐσπλαγχνον κυήσασα, καὶ Σωτήρα πάντων τῶν ὑμνούντων σε.

Οἱ ἐλπίδα καὶ στήριγμα, καὶ τῆς σωτηρίας τεῖχος ἀκράδαντον, κεκτημένοι σὲ Πανάμωμε, δυσχερείας πάστης ἐκλυτρούμεθα.

Ἀπολαύοντες Πάναγνε, τῶν σῶν δωρημάτων σοὶ χαριστήρια, ἀναμέλπομεν ἐφύμνια, οἱ γινώσκοντές σε Θεομήτορα.

Ἐπὶ κλίνης ὁδύνης μου, καὶ τῆς ἀρρωστίας κατακειμένω μοί, ὡς φιλάγαθος βοήθησον, Θεότοκε μόνη ἀειπάρθενε.

Τοῦ Άγίου

Σύ μου ἴσχύς, Κύριε

Ἄλλον ἡμῖν, τῶν Ἀποστόλων ὁμότροπον, ὁ προνοία, πάντων προμηθούμενος, ὡς ἀγαθὸς δέδωκε Χριστός, σὲ τῆς οὐρανίου μυσταγωγίας τὸν κήρυκα, καὶ θεῖον ὑποφήτην, μυστηρίων τῶν ἄνω, Ἰωάννη παμμάκαρ Χρυσόστομε.

Τὸν χρυσαυγῆ, καὶ χρυσολόγον τιμήσωμεν, Ἰωάννην, πάντας τὸν χρυσώσαντα, χρυσοειδέσι μαρμαρυγαίς, τῆς διδασκαλίας, καὶ κόσμον γλῶσσα φαιδρύναντα, χρυσίου λαμπροτέρα, καὶ φωτὸς πληρεστάτη, ἐκβρυούση τὴν χάριν τὴν ἔνθεον.

὾όλος Θεοῦ, γέγονας κατοικητήριον, ὅλος ὥφθης, ὅργανον τοῦ Πνεύματος, ἀναφωνοῦν, πάσης ἀρετῆς, θεόπνευστον μέλος, καὶ σωτηρίας ὑπόθεσιν, καὶ κάλλος ὑποφαῖνον, οὐρανῶν βασιλείας, Ἰωάννη παμμάκαρ Χρυσόστομε.

Σὺ τοῦ Θεοῦ, τὴν εὐσπλαγχνίαν ἐκήρυξας, μετανοίας, τρόπους ἐκτιθέμενος, καὶ τῶν κακῶν τὴν ἀποφυγήν, ἄριστα διδάσκων, παμμάκαρ καὶ τελεώτατα, καὶ ἔργων τῶν ἀρίστων, παραινέσεις ὑφαίνων, πανσέβάσμιε Πάτερ Χρυσόστομε.

Θεοτοκίον

Μετὰ Θεόν, σὲ προστασίαν κεκτήμεθα, σὺ γὰρ Μήτηρ, Θεοῦ ἐχρημάτισας, τοῦ Ποιητοῦ καὶ Δημιουργοῦ, τοῦ τὴν ἡμετέραν, μορφὴν λαβοντος Πανάμωμε, καὶ ταύτην σεσωκότος, ἐκ φθορᾶς καὶ θανάτου, καὶ τῇ δόξῃ τῇ θείᾳ δοξάσαντος.

Καταβασία

Τὴν ἀνεξιχνίαστον θείαν βουλήν, τῆς ἐκ τῆς Παρθένου σαρκώσεως, σοῦ τοῦ Ὑψίστου, ὁ Προφήτης Ἀββακούμ, κατανοῶν ἐκραύγαζε, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τῆς Θεοτόκου

΄Ωδὴ ε' Ο Εἱρμὸς

«Φώτισον ἡμᾶς, τοὶς προστάγμασί σου Κύριε, καὶ τῷ βραχίονί σου τῷ ύψηλῷ, τὴν σὴν εἰρήνην, παράσχου ἡμῖν φιλάνθρωπε».

Ἐμπλησον Ἀγνή, εὐφροσύνης τὴν ζωὴν ἡμῶν, τὴν σὴν ἀκήρατον διδοῦσα χαράν, τῆς εὐφροσύνης, ἡ γεννήσασα τὸν αἴτιον.

Λύτρωσαι ἡμᾶς, ἐκ κινδύνων Θεοτόκε Ἀγνή, ἡ αἰωνίαν τεκοῦσα λύτρωσιν, καὶ τὴν εἰρήνην, τὴν πάντα νοῦν ὑπερέχουσαν.

Λύσον τὴν ἀχλύν, τῶν πταισμάτων μου Θεόνυμφε, τῷ φωτισμῷ τῆς σῆς λαμπρότητος, ἡ φῶς τεκοῦσα, τὸ θεῖον καὶ προαιώνιον.

Ἴασαι Ἀγνή, τῶν παθῶν μου τὴν ἀσθένειαν, ἐπισκοπῆς σου ἀξιώσασα, καὶ τὴν ὑγείαν, ταὶς πρεσβείαις σου παράσχου μοί.

Τοῦ Αγίου

Ίνα τὶ μὲ ἀπώσω

Ἐκκλησίας φωστήρα, πάντες σὲ γινώσκομεν φωτοειδέστατον, καὶ ψυχῶν σωτήρα, ἀναρπάζοντα ταύτας τοῦ φάρυγγος, τοῦ θανατηφόρου καὶ πρὸς ζωὴν καθοδηγοῦντα, τήν αἰώνιον Πάτερ ἀοίδιμε.

Λύεις τὰς παρατάξεις, τῶν αἱρετιζόντων σὺ περιφραξάμενος, εὐσεβείας ὄπλοις, καὶ ἀνδρείᾳ ψυχῆς ἰερώτατε, συγκροτεῖς δὲ χαίρων, περιφανῶς τῶν Ὁρθοδόξων, τάς χορείας συνδέσμῳ τοῦ Πνεύματος.

Πλήρεις ὕσπερ φιάλαι, ἀρωμάτων ἐνθέων αἱ σιαγόνες σου, καὶ τὴν οἰκουμένην, νοηταὶς εὐωδίαις εὐφραίνουσι, τὴν τῶν νοημάτων, μυρεψικὴ μυσταγωγίᾳ, καὶ τῷ κάλλει τῶν λόγων σου Πάνσοφε.

Θεοτοκίον

Ως Θεὸν συλλαβοῦσα, τὸν δημιουργόν τε καὶ κτίστην καὶ Κύριον, γενεαὶ σὲ πᾶσαι, τῶν ἀνθρώπων Ἀγνὴ μακαρίζουσι, καὶ τῶν Ἀσωμάτων, αἱ νοεραὶ Ταξιαρχίαι, ὡς Μητέρα Θεοῦ σὲ δοξάζουσιν.

Καταβασία

Ἐξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τὴν θεία δόξη σου, σὺ γὰρ ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἔσχες ἐν μήτρᾳ τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, καὶ τέτοκας ἄχρονον Υἱόν, πᾶσι τοὶς ὅμνούσι σε, τὴν εἰρήνην βραβεύουσα.

Τῆς Θεοτόκου

΄Ωδὴ ζ' Ο Εἱρμὸς

«Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ ἀπαγγελῶ μου τὰς θλίψεις, ὅτι κακῶν, ἡ ψυχή μου ἐπλήσθη, καὶ ἡ ζωὴ μου τῷ Ἄδῃ προσήγγισε, καὶ δέομαι ὡς Ἰωνάς, Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεὸς μὲ ἀνάγαγε».

Θανάτου καὶ τῆς φθορᾶς ὃς ἔσωσεν, ἔαυτὸν ἐκδεδωκῶς τῷ θανάτῳ, τὴν τὴν φθορά, καίθανάτῳ μου φύσιν, κατασχεθεῖσαν Παρθένε δυσώπησον, τὸν Κύριόν σου καὶ Υἱόν, τῆς ἐχθρῶν κακουργίας μὲ ὥστασθαι.

Προστάτιν σὲ τῆς ζωῆς ἐπίσταμαι, καὶ φρουρὰν ἀσφαλεστάτην Παρθένε, τῶν πειρασμῶν, διαλύουσαν ὅχλον, καὶ ἐπηρείας δαιμόνων ἐλαύνουσαν, καὶ δέομαι διὰ παντός, τῶν παθῶν μου ὥσθηναι πανάμωμε.

‘Ως τεῖχος καταφυγῆς κεκτήμεθα, καὶ ψυχῶν σὲ παντελῆ σωτηρίαν, καὶ πλατυσμόν, ἐν ταῖς θλίψει Κόρη, καὶ τῷ φωτί σου ἀεὶ ἀγαλλόμεθα, ὃ Δέσποινα καὶ νὺν ἡμᾶς, ἐκ παθῶν καὶ κινδύνων διάσωσον.

Ἐν κλίνῃ νὺν ἀσθενῶν κατάκειμαι, καὶ οὐκ ἔστιν ἵασις τῇ σαρκὶ μου, ἀλλ' ἡ Θεόν, καὶ Σωτήρα τοῦ κόσμου, καὶ τὸν λυτήρα τῶν νόσων κυήσασα, σοῦ δέομαι τῆς ἀγαθῆς, Ἐκ φθορᾶς νοσημάτων ἀνάστησον.

Τοῦ Αγίου

Πλάσθητί μοὶ Σωτήρ

Σοφία πνευματική, τον κόσμον ὅλον ἐπλούτισας, τοῦ λόγου διανομεύς, γενόμενος πλούσιος, πλουσία γὰρ ἄνωθεν, ἰεράρχα χάρις, ἔξεχύθη σοῦ τοὶς χείλεσιν.

Εἰς πᾶσαν ὡς ἀστραπή, τὴν γὴν ἔξῆλθεν ὁ φθόγγος σου, ἡ δύναμις δὲ τῶν σῶν ρήμάτων, Χρυσόστομε, ὡς σάλπιγξ πανεύσημος, οἰκουμένης πάντα, περιήχησε τὰ πέρατα.

Τὸν ἄνωθεν θφαντόν, χιτῶνα περιβαλλόμενος, Παμμάκαρ τῶν ἀρετῶν, καὶ λόγων λαμπρότητα, περιποιησάμενος, ἀληθείας ὄφθης, περιδέξιον ἐδραίωμα.

Θεοτοκίον

Ο παντοκρατορική, δυνάμει φέρων τὰ συμπαντα, τὸ ἀσθενὲς τῆς σαρκός, ἐκ σοῦ περιβάλλεται, Παρθένε πανάμωμε, ἐπ' εὐεργεσίᾳ, τῶν ἀνθρώπων ὁ Φιλάνθρωπος.

Καταβασία

Τὴν θείαν ταυτην καὶ πάντιμον, τελοῦντες ἑορτὴν οἱ θεόφρονες, τῆς θεομήτορος, δεῦτε τὰς χείρας κροτήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Θεὸν δοξάζοντες.

Κοντάκιον Ἡχος πλ. β'

Τὴν ὑπέρ ἡμῶν

Ἐκ τῶν οὐρανῶν ἐδέξω τὴν θείαν χάριν, καὶ διὰ τῶν σῶν χειλέων, πάντας διδάσκεις, προσκυνεῖν ἐν Τριάδι τὸν ἔνα Θεόν, Ἰωάννη Χρυσόστομε, παμμακάριστε Ὁσιε, ἐπαξίως εὐφημούμεν σε, ὑπάρχεις γὰρ καθηγητής, ὡς τὰ θεία σαφῶν.

Ο Οἶκος

Τῷ τῶν ὅλων Ποιητὴ κλίνω τὸ γόνυ, τῷ προαιωνίῳ Λόγῳ χείρας ἐκτείνω, λόγου ζητῶν χάρισμα, ἵνα θμηνήσω τὸν Ὅσιον, ὃν αὐτὸς ἐμεγάλυνε, φησὶ γὰρ τῷ Προφήτῃ, ὁ ζῶν εἰς τοὺς αἰῶνας, Δοξάζω τοὺς ἐν πίστει δοξάζοντάς με, Ὁ οὖν ἐν τοῖς πάλαι τὸν Σαμουὴλ ἀνυψώσας, ἐδόξασε νὺν τὸν Ἱεράρχην, τὸ τάλαντον γὰρ ὃ ἐπιστεύθη, καλῶς ἐμπορευσάμενος, τῷ Βασιλεῖ προσήγαγε, διὸ καὶ ὑπερύψωσεν αὐτὸν ὁ ὑπερούσιος, Τούτου χάριν αἰτῶ ὃ ἀνάξιος ἐγὼ λόγον δοθήναί μοί, ἵνα ισχύσω εὐσεβῶς ἀνυμνῆσαι αὐτόν, Τῶν περάτων γὰρ ὑπάρχει καθηγητής, ὡς τὰ θεία σαφῶν.

Συναξάριον

Τὴν ΙΙ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου, Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, τοῦ Χρυσοστόμου.

Στίχοι

- Μύσας ὁ χρυσοῦς Ἰωάννης τὸ στόμα,
- Αφῆκεν ἡμῖν ἄλλο τὰς βίβλους στόμα.
- Άμφὶ τρίτην δεκάτην σίγησεν χρύσεα χείλη.

Ταὶς τοῦ Χρυσορρήμονος πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Άμήν.

Μνήμη τοῦ ἀγίου νέου Ὅσιομάρτυρος Δαμασκηνοῦ Κωνσταντινούπολίτου καὶ ἐν Κων / πόλη κατὰ τὸ 1681 μαρτυρήσαντος.

Τῆς Θεοτόκου

**‘Ωδὴ ζ’
Ο Εἰρμὸς**

«Οι ἐκ τῆς Ἰουδαίας, καταντήσαντες Παῖδες, ἐν Βαβιλώνι ποτέ, τὴ πίστει τῆς Τριάδος, τὴν φλόγα τῆς καμίνου, Κατεπάτησαν ψάλλοντες, Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός εὐλογητὸς εῖ».

Τὴν ἡμῶν σωτηρίαν, ώς ἡθέλησας Σῶτερ οἰκονομήσασθαι, ἐν μήτρᾳ τῆς Παρθένου, κατώκησας τῷ κοσμῷ ἦν προστάτιν ἀνέδειξας, Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητός εἰ.

Θησαυρὸν σωτηρίας, καὶ πηγὴν ἀφθαρσίας τὴν σὲ κυήσασαν, καὶ πύργον ἀσφαλείας, καὶ θύραν μετανοίας, τοὶς κραυγάζουσιν ἔδειξας, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητός εῖ.

Θελητὴν τοῦ ἐλέους, ὃν ἐγέννησας Μῆτερ ἀγνὴ δυσώπησον, ρύσθηναι τῶν πταισμάτων, ψυχῆς τε μολυσμάτων, τοὺς ἐν πίστει κραυγάζοντας, Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εῖ.

Σωμάτων μαλακίας, καὶ ψυχῶν ἀρρωστίας Θεογεννήτρια, τῶν πόθῳ προσιόντων, τὴ σκέπη σου τὴ Θεία, θεραπεύειν ἀξίωσον, ἡ τὸν Σωτῆρα Χριστόν, ἡμῖν ἀποτεκοῦσα.

Τοῦ Ἅγιου

Θεοῦ συγκατάβασιν

Χρηστότητος ἄβυσσον, καὶ εὐσπλαγχνίας μεμυημένος Θεοῦ, ἐγγυώμενος ὥφθης, τὴν σωτηρίαν μετανοοῦσι θερμῶς, καὶ ὀλοψύχως Κυρίω κραυγάζουσι, Εὐλογητὸς ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Πυθμίζεις Χρυσόστομε, ταὶς διδαχαίς σου πᾶσαν διάνοιαν, καὶ ψυχῶν θεραπεύεις, τὰς ἀρρωστίας ώς συμπαθέστατος, καὶ εὐδρομοῦσι συμψάλλεις γηθόμενος, Εὐλογητός ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ψυφώθης γενόμενος, ἐκλελεγμένος ὅσιος ἄκακος, ἰερεὺς τοῦ Υψίστου, δικαιοσύνην ἐνδεδυμένος λαμπρῶς, καὶ εὐφροσύνη κραυγάζων Πανόλβιε, Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Συνέλαβες Ἀχραντε, τὸν ἐπὶ πάντων Θεὸν καὶ Κύριον, εὐδοκήσαντα σῶσαι, τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος θανάτου φθοράς, ὃν ἐπαξίως ὑμνοῦντες κραυγάζομεν, Εὐλογητός ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Καταβασία

Οὐκ ἔλατρευσαν τὴ κτισει οἱ θεόφρονες, παρὰ τὸν κτίσαντα, ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλήν, ἀνδρείως πατήσαντες, χαίροντες ἔψαλλον, Υπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εῖ.

Τῆς Θεοτόκου

**‘Ωδὴ η’
Ο Εἰρμὸς**

«Τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν, ὃν ὑμνοῦσι, στρατιαὶ τῶν Ἀγγέλων ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Τοὺς βοηθείας τῆς παρὰ σοῦ δεομένους, μὴ παρίδῃς Παρθένε ὑμνοῦντας, καὶ ὑπερυψούντας σε Κόρη εἰς αἰῶνας.

Τῶν ιαμάτων τὸ δαψιλὲς ἐπιχέεις, τοὶς πιστῶς ὑμνούσι σε Παρθένε, καὶ ὑπερυψοῦσι τὸν ἀφραστόν σου τόκον.

Τὰς ἀσθενείας μου τῆς ψυχῆς ιατρεύεις, καὶ σαρκὸς τὰς ὁδύνας Παρθένε, ἵνα σὲ δοξάζω τὴν κεχαριτωμένην.

Τῶν πειρασμῶν σὺ τὰς προσβολὰς ἐκδιώκεις, καὶ παθῶν τὰς ἐφόδους Παρθένε, ὅθεν σὲ ὑμνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ἅγιου

Ἐπαπλασίως κάμινον

Οἱ νουνεχῶς τοὶς λόγοις σου, ὁμιλοῦντες Χρυσόστομε, τῆς θεολογίας, τὸ σεπτὸν μυούμεθα, καὶ πᾶσαν καρπούμεθα, τῶν ἀγαθῶν τὴν ὄνησιν, καὶ τὴν τῆς κακίας, ἀποφεύγομεν βλάβην, κοινὸν γὰρ πρυτανεῖον, σωτηρίας ἐγένου, βιῶν, Ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὑπὲρ ἡμῶν δυσώπησον, τὸν Δεσπότην Χρυσόστομε, τὴ συμπαθεστάτη, παρρησίᾳ χρώμενος, καὶ τὴ ἐλεήμονι, καὶ φιλανθρώπῳ Πάτερ στοργή, σὲ γὰρ τῷ Σωτήρι, προβαλλόμεθα πίστει, μεσίτην καὶ προστάτην, καὶ θερμότατον πρέσβυν, θεόφρον Ἱεράρχα, Παμμάκαρ Ἰωάννη.

Νεανικὴν τὴν ἔνστασιν, ἀταπείνωτον φρόνημα, πρὸς τοὺς ἀδικοῦντας, βασιλεῖς ἐνδέδειξαι, θερμῶς προϊστάμενος, ἀδικουμένων Ὅσιε, καὶ τῶν ὄρφανῶν, καὶ τῶν χηρῶν καὶ πενήτων, Πατὴρ γεγενημένος, στοργικὴ διαθέσει, βιῶν, Ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Σωματικαὶς μορφώσεσι, καὶ ποικίλοις αἰνίγμασι, καὶ συμβολικαὶς καὶ τυπικαὶς ἐμφάσεσι, τὴν σὴν προεμήνυνον, οἱ θεηγόροι γέννησιν, τὴν ὑπερφυά, καὶ θαυμαστήν σου Παρθένε, διὸ σὲ γεγηθότες, εὐσεβῶς ἀνυμνοῦμεν, Χριστὸν ὑπερυψοῦντες, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία

Παίδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἅπασαν, ἀγείρει ψάλλουσαν, Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆς Θεοτόκου

‘Ωδὴ θ' ‘Ο Είρμος

«Κυρίως Θεοτόκον, σὲ μιλογοῦμεν, οἱ διὰ σοῦ σεσωσμένοι Παρθένε Ἄγνη, σὺν ἀσωμάτοις χορείαις σὲ μεγαλύνοντες».

Τροήν μου τῶν δακρύων, μὴ ἀποποιήσῃς, ἡ τὸν παντὸς ἐκ προσώπου πᾶν δάκρυον, ἀφηρηκότα Παρθένε Χριστὸν κυήσασα.

Χαράς μου τὴν καρδίαν, πλήρωσον Παρθένε, ἡ τῆς χαρᾶς δεξαμένη τὸ πλήρωμα, τῆς ἀμαρτίας τὴν λύπην ἔξαφανίσασα.

Λιμὴν καὶ προστασία, τῶν σοὶ προσφευγόντων, γενοῦ Παρθένε καὶ τεῖχος ἀκράδαντον, καταφυγή τε καὶ σκέπη καὶ ἀγαλλίαμα.

Φωτός σου ταὶς ἀκτίσι, λάμπρυνον Παρθένε, τὸ ζοφερὸν τῆς ἀγνοίας διώκουσα, τοὺς εὐσεβῶς Θεοτόκον σὲ καταγγέλλοντας.

Κακώσεως ἐν τόπῳ, τῷ τῆς ἀσθενείας, ταπεινωθέντα Παρθένε θεράπευσον, ἐξ ἀρρωστίας εἰς ρῶσιν μετασκευάζουσα.

Τοῦ Ἅγιου

Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ

Τῆς ὄντως ἀπολαύσων Πάτερ ζωῆς, ὑπὲρ ἡς ἡγωνίσω πρὸς δύναμιν, ἐπὶ τῆς γῆς, βίῳ διαπρέψας ἀγγελικῶ, καὶ τοῦ Χριστοῦ κτησάμενος, γλῶσσαν καὶ τὸ στόμα τὸ γαληνόν, σωθῆναι θεηγόρε, δυσώπει τοὺς σὲ πίστει, διαφερόντως μακαρίζοντας.

Οἱ λόγοι σου Τρισμάκαρ λόγοι ζωῆς, τὴν ζωὴν προξενοῦντες τὴν ἀληκτὸν, σὲ γὰρ πηγήν, βρύουσαν ἀνέδειξεν ὁ Χριστός, καὶ ποταμὸν προχέοντα, θείων διδαγμάτων ἐπιρροάς, τρυφῆς ὄντως χειμάρρουν,

ἀφέσεώς τε ῥεῖθρον, καὶ μετανοίας λαμπρὸν κήρυκα.

Μεσίτης ἀνεδείχθης Ἀρχιερεῦ, τοῦ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων ὑπέρλαμπρος, σὺ γὰρ φωστήρ, ὕφθης εὐσεβείας θεοφεγγής, καὶ τῆς ἐνθέου γέγονας, ἐλεημοσύνης εἰσιγητής, διὸ σε Χρυσολόγε, καρδίας διαθέσει, νῦν ἐπαξίως μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον

Ἄγνὴ δεδοξασμένη Μήτηρ Θεοῦ, τους ὑμνούντας σε πόθῳ περίσωζε, τῶν πειρασμῶν, ὅχλον διαλύουσα συμπαθῶς, ως γὰρ Θεὸν γεννήσασα, πάντα δσα θέλεις ἐπιτελεῖν, ἀνύεις ἀκωλύτως, καὶ δύνασαι Παρθένε, διὸ σὲ πάντες μεγαλύνομεν.

Καταβασία

Ἄπας γηγενής, σκιρτάτῳ τῷ πνεύματι, λαμπαδουχούμενος, πανηγυριζέτω δέ, ἀϋλων Νόων φύσις γεραίρουσα, τὴν ίερὰν πανήγυριν τῆς Θεομήτορος, καὶ βοάτῳ, Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε ἀγνὴ ἀειπάρθενε.

Ἐξαποστειλάριον Ἐν πνεύματι τῷ Ἱερῷ

Τοὶς χρυσαυγέσι λόγοις σου, ἡ Χριστοῦ Ἐκκλησία, φαιδρύνεται λαμπρύνεται, ὁ Χρυσόστομε Πάτερ, ψυχαὶ δὲ κατευφραίνονται, τῶν πιστῶν γεραίρουσαι, τὴν παναγίαν σου μνήμην, σὺ γὰρ πάσιν ἐφάνης, σωτηρίας ὁδηγός, καὶ κῆρυξ τῆς μετανοίας.

Ἐτερον Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Τὸν μεγαλοφωνότατον, τῆς μετανοίας κήρυκα, τὸν θησαυρὸν τῶν πενήτων, τὸ στόμα τῆς Ἐκκλησίας, τὸ χρύσεον καὶ εϋλαλον, τῶν Γραφῶν τὴν σαφήνειαν, Ἰωάννην τὸν πάνσοφον, ἀνευφημήσωμεν πάντες, ως ὑπ' αὐτοῦ στηριχθέντες.

Θεοτοκίον

Παρθένε παναμώμητε, Κυρίᾳ μου καὶ Δέσποινα, τὸν σὸν Υἱὸν ἐκδυσώπει, σὺν τῷ κλεινῷ Χρυσοστόμῳ, πειρατηρίων ρύσασθαι, παντοίων τοὺς ὑμνούντας σε, καὶ αἰωνίων ἄπαντας, ἀγαθῶν ἀξιῶσαι, δύνασαι γὰρ ὅσα θέλεις.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ίστῷμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἡχος δ' Ἐδωκας σημείωσιν

Χρυσοῦ τηλαυγέστερον, τὰ ίερά σου διδάγματα, προχεόμενος πάνσοφε, πλουτίζεις Χρυσόστομε, πενομένας φρένας, καὶ ἀποδιώκεις, τῶν παθημάτων τὴν ἀχλύν, φιλαργυρίας πικρὸν χειμώνα τε, διὸ σε μακαρίζομεν, χρεωστικῶς καὶ τὴν κόνιν σου, τῶν λειψάνων σεβόμεθα, ως πηγὴν ἀγάσματος.

Ο στῦλος ὁ πύρινος, ὁ ποταμὸς ὁ τοὺς νάμασι, τῶν δογμάτων κατάρρυτος, ὁ νοὺς ὁ οὐράνιος, τῆς θεολογίας, τὸ πάγχρυσον στόμα, ἀμαρτωλῶν ἐγγυητής, τῆς μετανοίας κῆρυξ ὁ ἐνθεος, φωστὴρ ὁ διαυγέστατος, ὁ ἐπουράνιος ἀνθρωπος, ὁ μακάριος σήμερον, ἀνυμνείσθω Χρυσόστομος.

Ἔλιος πολύφωτος, τὴν οἰκουμένην τοὶς λόγοις σου, καταυγάζων γεγένησαι, ἀστὴρ φαεινότατος, λαμπὰς φανοτάτῃ, πυρσὸς τοὺς θαλάσση, τὴν κοσμικὴ διαπαντός, χειμαζομένους ὁ προσκαλούμενος, πρὸς ὄρμον γαληνότατον, τῆς σωτηρίας ἐν χάριτι, Χρυσόλογε Χρυσόστομε, πρεσβευτὰ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἄδικως τῆς ποίμνης σου, ἀπελαθεὶς Πάτερ Ὅσιε, προσωμίλησας θλίψει, Πικραῖς ἐξορίαις τε, ἐν αἷς ἡξιώθης, μακαρίου τέλους, οὕα γενναῖος Ἀθλητής, καταπαλαίσας τὸν πολυμήχανον, καὶ νίκης διαδήματι, σὲ ὁ Χριστὸς ἐστεφάνωσε, Ἰωάννη Χρυσόστομε, πρεσβευτὰ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Ἡχος πλ. δ' Ἀνατολίου

Χρυσέοις ἔπεσι, καὶ θεοφθόγγοις διδάγμασι, κατακοσμήσας τὴν τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαν, πλοῦτον πνευματικὸν ἐθησαύρισας ἐν αὐτῇ, τὰ σὰ θεοπαράδστα λόγια, διὸ στέφανον ἐξ ἀκηράτων ἀνθέων, πλεξαμένη τοὶς ἄσμασι, τὴν ίερά σου προσφέρει μνήμη, πάγχρυσε τὴν ψυχὴν σὺν τῇ γλώττῃ, Ἰωάννη Θεοσοφε, Ἄλλ' ώς ἔχων παρρησίαν Ὅσιε, πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Δοξολογία Μεγάλη
καὶ Ἀπολυτική

Δίδοται καὶ ἄγιον ἔλαιον τοῖς Ἅδελφοίς.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἅγίου ἡ γ' καὶ οἱ Ωδή.

Ἀπόστολος.
Ἄδελφοί, τοιοῦτος ἡμῖν ἐπρεπεν Ἀρχιερεύς...

Ἐὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην.
Εἶπεν ὁ Κύριος, Ἐγὼ εἰμι ἡ θύρα...

Κοινωνικόν.

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται Δίκαιος, Ἄλληλούϊα.